

نبود امنیت شغلی و کار با حقوق ناچیز از مهم‌ترین دلایل خودکشی کارگران است. از ابتدای امسال تاکنون خبر خودکشی ۴ کارگر منتشر شده است.

شمار اخبار با آنچه در واقعیت اتفاق می‌افتد فاصله دارد؛

در مرداد ماه شمار کارگرانی که بر اثر حادثه‌ی ناشی از کار کشته شده اند ۲۶ نفر اعلام شده است.

به گزارش اسپادانا خبر و به نقل از ایلنا، در توصیف و خامت اوضاع حوادث کاری، همین بس که اشاره کنیم منابع خبری ما محدود است پس شمار اخباری که به گوش ما می‌رسد با آنچه در واقعیت اتفاق می‌افتد، فاصله دارد. انتشار خبر مرگ ۲۶ کارگر در یک ماه و با آمار حداقلی، شکی در بیان این جمله باقی نمی‌گذارد که کارگری کردن بازی با جان است...

آمار دقیقی از حوادث ناشی از کار در کشور وجود ندارد. طبق آخرین آمار رسمی منتشر شده ۱۹۰۰ کارگر سال گذشته بر اثر حوادث ناشی از کار فوت کرده‌اند. این آمار را مسعود قادی‌پاشا، معاون پزشکی و آزمایشگاهی سازمان پزشکی قانونی، ارائه داده است. آمار دیگری از سوی علی‌حسین رعیتی‌فرد، معاون روابط کار وزارت کار، ارائه شده که رقم آن از نصف آمار پزشکی قانونی نیز کمتر است. به گفته‌ی رعیتی‌فرد، ۷۱۱ کارگر سال گذشته بر اثر حوادث ناشی از کار فوت کرده‌اند که با یک حساب سرانگشتی و بررسی اخبار محدود کارگری می‌توان به بی‌اساس بودن چنین ادعایی پی برد. معاون روابط کار وزارت کار البته معتقد است آمار حوادث کارگری در کشور نسبت به میانگین جهانی پایین‌تر است؛ ادعایی که معلوم نیست با استناد به چه معیاری مطرح شده است!

وزارت کاری‌ها معتقدند پیوستن ایران به مقاله‌نامه‌ی ۱۵۵ ایمنی و بهداشت سازمان بین‌المللی کار مهم‌ترین دستاورد این وزارت کار در زمینه بهداشت ایمنی کار است. علی‌بحرینی، نماینده ایران در دفتر سازمان ملل، گفته: «الحاق به مقاله‌نامه ۱۵۵ تأکیدی بر تعهد ایران و پیامی روشن برای کارگران و جامعه بین‌الملل است که ما متعهد به بهبود شرایط کار و حفظ حقوق کارگران مطابق با استانداردهای بین‌الملل هستیم.» که البته باید به این مقام مسئول گفت که مرگ ۱۹۰۰ کارگر در سال، پیام روشن‌تری در مورد وضع حقوق کارگران دارد تا پیوستن به یک مقاله‌نامه‌ی بین‌المللی!

رعیتی‌فرد در آخرین مصاحبه‌ی خبری‌اش اقداماتی که برای کاهش حوادث ناشی از کار انجام شده را چنین برشمرد: تدوین دستورالعمل‌ها و آیین‌نامه‌ها در جلسات شورایی عالی حفاظت فنی و ایمنی، بستن تفاهم‌نامه با سازمان فنی و حرفه‌ای برای آموزش ایمنی کارگران و کارفرمایان، بستن تفاهم‌نامه با ایمیدرو برای ارتقای ایمنی در معادن، تلاش برای افزایش کمیته‌های حفاظت فنی، ایجاد کمیته‌هایی با ۲ بازرس کار در مراکز استانها (!) برای بازرسی از کارگاه‌های ساختمانی، تهیه ۶ بسته‌ی ارتقای ایمنی در بازرسی کار و اقداماتی از این دست. اما آیا اینها اقدامات موثری برای کاهش حوادث ناشی از کار هستند؟ در شرایطی که بیش از ۵۰ درصد از حوادث کار مربوط به کارگران ساختمانی است آیا حضور ۲ بازرس کار در «مراکز استانها» تدبیر مناسبی است؟! بستن تفاهم‌نامه‌ها و آیین‌نامه‌ها را می‌توان در زمره اقدامات مؤثر برای افزایش سطح ایمنی قرار داد؟ آیا چنانچه دائم تبلیغ می‌شود، می‌توان الحاق به مقاله‌نامه‌ی ۱۵۵ را اقدامی اساسی در راستای افزایش ایمنی و بهداشت دانست و آن را «پیامی روشن برای جهانیان در مورد اهمیت حقوق کارگران» تلقی کرد؟

به این مرگ‌های ناخواسته و بیماری‌های مزمن و بعضاً لاعلاج ناشی از کار در کارگاه‌های غیر ایمن و آلوده، باید مرگ‌های

خودخواسته‌ی ناشی از فشار کارگری کردن را نیز اضافه کرد تا به وضعیت اسفبار کارگران پی برد. نبود امنیت شغلی و کار با حقوق ناچیز از مهم‌ترین دلایل خودکشی کارگران است. از ابتدای امسال تاکنون خبر خودکشی ۴ کارگر در رسانه‌ها منتشر شده است. خبر خودکشی کارگری البته به سختی به رسانه‌ها می‌رسد پس به جرات می‌توان گفت که خودکشی کارگری امسال به همین ۴ مورد خلاصه نمی‌شود؛ نمونه‌اش اقدام به خودکشی یک جوان ۲۹ ساله بعد از اخراج از یکی از شرکتهای معتبر صنعتی بعد از سه سال کار است؛ کسانی که خبر این خودکشی را به ما دادند از مرگ خود خواسته‌ی دو کارگر دیگر شهرشان البته در سالهای کمی دورتر، نیز پرده برداشتند. کارگرانی که از ما خواستند آدرس دقیق ندهیم اما بگوییم که با کارگران چنان رفتار می‌کنند که به بن‌بست می‌رسند و دیگر حاضر به ادامه‌ی زندگی نمی‌شوند...

برچسب‌ها: [حقوق کارگران](#) [1]

[فقر](#) [2]

[آسیب‌های اجتماعی](#) [3]

[حوادث](#) [4]